

חלקי בקהילתי

יהי חלקי עמהם

הרה"ג ברוך צבי גרינבוים שליט"א | ראש ישיבת דרך ה' - חלקי בקהילתי

רגישות תורנית

חז"ל קובעים שההלכה שקיים פנחס הכהן - כשקניג לה' והרג את זמרי והמדייני - היא 'הלכה ואין מורין כן'. כלומר, למרות וכך היא ההלכה במקרה זה, וההרג שלהם היה מותר - אבל חכמים לא מורים את ההלכה זו לרבים.

מדוע, הרי אם תורת אמת היא - למה שלא כולם יהיו מצווים עליה?

כנראה, וישנן הלכות שעליהן לא מצווים כולם. הן מיעודות דווקא למי שיש לו רגישות יהודית גבוהה ומדויקת, והוא מבין וחי לגמרי את 'רוח התורה' בחייו הפרטיים. קיום התורה אמור לפתח אצל יהודי הבנה לרוח הדברים אליהם מחנכת התורה. לא כל דבר שאסור לעשות או שמצווה לעשות - כתוב במפורש בתורה. בכל הדורות נתן הקב"ה את הסמכות לרבותינו וחכמינו ז"ל להוסיף מצוות מדרבנן ולקבוע תקנות ברוח התורה. פעמים רבות אנו מוצאים בכתביהם של רבותינו גדולי הדורות את הביטוי 'ליבי אומר לי' - בתור מקור לדעתם האמורה באותו עניין. מה בתוך הלב שלהם הפך אותם למקור סמכות עבורם ועבור אחרים? זוהי רוח התורה שנקלטת בלב החכמים אחרי שנות עמל בתורה ועבודת המידות. כשעל הלב נחקקים המון דברי תורה והחכם דואג שליבו יהיה 'לב טוב' - הכולל את כל המידות הטובות כמאמר התנא במסכת אבות - הרי שהלב שלו מרגיש מה נכון ומה פחות, ואין צורך להתנהג - גם בדברים שלא נאמרו בפירוש בתורה ובדברי חז"ל. חכם אחד - אמר על רש"י שכאשר הוא משתמש לפעמים בביטוי; 'ליבי אומר לי' הוא מביא ראיה לדבריו מכל התורה. כי כל התורה חקוקה על ליבו של רש"י וכשהלב הזה אומר משהו, זו ראיה לדבריו מכל התורה.

'הלכה ואין מורין כן' זו הלכה הדורשת רגישות תורנית גבוהה, לכן היא אינה יכולה להימסר להמון העם, אלא רק לבעלי המידות הטובות, שבאמת אכפת להם כבוד שמיי. שמעשהיהם נקיים לגמרי ללא אינטרסים ושיקולי אגו. שפעמים רבות עטופים במסווה של 'לשם שמיים' ותיקון עולם.

רגישות תורנית גבוהה
צילום אילוסטראציה: ברוך יערי

לפנחס הכהן הייתה הרגישות התורנית, לא להשלים עם מצבים לא ראויים שקורים סביבו, ולמרות שההלכה לא נמסרה לרבים, הוא קם ועשה מעשה. בתרבות של עולם התורה שלנו, מרבים להשתמש ביחס לכל מיני התנהגויות או סגנון לבוש בביטויים 'זה מתאים זה לא מתאים', זה מקובל וזה לא מקובל, זה צנוע וזה פחות'. מהו באמת המדד הקובע בעולם התורה 'מה מתאים ומה לא מתאים', ולפי איזה קריטריון זה נקבע? אין זו אלא רגישותם ורמתם הגבוהה של רוב חכמי הדורות וראשי הישיבות - שעיצבו את הקודים החברתיים, התרבותיים וסגנון הלבוש וההתנהגות של בני הציבור החרדי - רגישות שבנתה ושמרה עלינו - כשמסביב יהום הסער של תרבות המערב, הנעדרת לגמרי מכל רגישות של תורה וקדושה.

עובדת היותנו חרדים עובדים -

כדאי מאוד שנפתח את הרגישות התורנית בליבנו, כדי שהוא יוכל ללחוץ לנו מה מתאים ומה פחות...

המעורים במרחב הציבורי הכללי, עלולה להקנות את הרגישות התורנית הראויה לבני תורה - בכל מיני תחומים, וכדאי שנשים לב אליהם. סוגיות רבות ושאלות שונות עוטפות אותנו בכל שלב בחיים. פעמים ולשאלות אלו לא נמצאת תשובה ברורה בכתבי הקודש - ואנו מסתובבים נבוכים. כדאי מאוד שנפתח אצלנו את הרגישות התורנית בתוך הלב וכשהרגישות הזו תתפתח, הוא יוכל ללחוץ לנו בשקט - מה מתאים ומה פחות - זהו הלב שלנו שבתוך תוכו יודע תשובות כנות לשאלות אלו.

אך בדיקת כמו פנחס הכהן, שהרגיש וידע מה צריך לעשות, ולמרות זאת ניגש למשה רבנו לשאול אם מותר לו לעשות את מעשהו החרגי, ורק לאחר שקיבל את אישורו - קיים את ההלכה שהייתה ידועה לו, בדיקת כן יכולה הרגישות התורנית' להתפתח אצלנו בליווי של דמות תורנית רגילה - 'איש אשר רוח בו', שמכיר את עולמנו מקרוב, ואפשר לשוחח איתו בפתיחות בכל מיני צמתים בחיים, ללמוד מה מתאים ומה לא. לרבים מאתנו חסרה דמות כזו בחייהם, אבל הדבר אפשרי וכדאי בהחלט. רחובותינו מלאים בדמויות תורניות צנועות ופחות מוכרות איתן אפשר להתייעץ ולקבל כיוון נכון בחיים. בהחלטה אמיצה ותפילה שתהיה לנו הזכות למצוא רב אישי שכזה, עם רגישות תורנית שתעצים את רגישותנו.

בין המיצרים

מדור הלכתי

עמוד 2

סיפור של חופש

חלקי בעבודתי

עמוד 3

הזהות הפנימית

טור אורח

עמוד 4

ואולך אתכם קוממיות

בתוך קהל ועדה

עמוד 5

חמש דקות

הזכות ליהדות

עמוד 6

מי הרב שלך?

ברכת הלב

עמוד 8

חלקי

chelki.co.il

שלושת השבועות

עם בוא ימי בין המצרים, נביא בפניכם השבוע ובשבוע הבא מעט הלכות מעשיות לימים אלו

ברכת שהחיינו בקניית בגדים חדשים, משום שבהלכה מבואר שבגד הראוי ללבשו ללא תיקונים נוספים, מברכים שהחיינו מיד בשעת קנייתו, ובגד שצריך תיקון בשביל להתאימו ללבישה מברכים עליו 'שהחיינו' רק בשעת הלבישה. בהתאם לזה תהיה ההלכה בנוגע לבגדים חדשים בימים אלו, שאם מדובר בבגדים שצריכים תיקון, אפשר לקנותם ויש להמתין עם לבישתם עד אחרי תשעה באב.

שאלה: יש לנו שיעור יומי קבוע בגמרא, ולפי סדר הלימוד שלנו אנחנו אמורים לסיים השבוע את המסכת. האם מותר לנו להמתין עם הסיום לשבוע של תשעת הימים בשביל שנוכל לחגוג עם סעודה בשרית? אציין שבדרך כלל אנחנו לא עושים סעודה בשרית בסיומי המסכת שנלמדים בשיעור, אלא מסתפקים באכילת 'מזונות' ושתיית 'לחיים'.

תשובה: אין לדחות את הסיום לתשעת הימים.

במשנה ברורה מבואר שהיתר אכילת בשר בסעודת סיום מסכת הוא באופן שנזדמן לו בלימודו לסיים בתשעת הימים, אולם אין למחר או לאחר את הסיום בשביל לסיימו בימים אלו. ביאור העניין הוא, שאם ממחר או מאחר את הסיום לימים אלו רק בשביל שיוכל לאכול בשר נראה הדבר שאין שמחתו בסיום המסכת אלא בעיקר באכילת הבשר. ולכן באופן שיש סיבות אחרות לדחיית הסיום, אין כל מניעה להמתין לתשעת הימים.

בנידון השאלה יש עוד טעם שמחמתו עדיף לא לעשות את סעודת הסיום בתשעת הימים עם בשר, משום שהיתר לאכילת בשר בסעודת סיום לאדם שבשאר הימים לא עושה סעודה אינו היתר מבורר, ולשון המשנה ברורה הוא שאפשר שלא יעשה גם עתה.

פרי חדש, שבזה מבואר בפוסקים שהוא אוכל מהפרי החדש וגם מברך עליו שהחיינו. אחד הביאורים בחילוק זה הוא, שהמברך בטעות על הפרי החדש, בשעת הברכה היה שמח עם הפרי ובאכילתו, ויש לו לברך שהחיינו כמו כל השנה, אולם אישה מעוברת ש'הוכרחה' על ידי תאוותה לאכול פרי חדש בזמן שידעת שהוא אינו זמן שמחה, אין לה כל כך שמחה באכילתו, ולכן לא מברכת שהחיינו.

שאלה: מה ההלכה לגבי קניית בגדים חדשים או כלי בית חדשים בימים אלו?

תשובה: בעצם קניית הבגדים או כלי המטבח אין איסור בימים אלו, והנושא ההלכתי הוא כאשר קונים בגדים חשובים ומיוחדים או ריהוט סלוני וכדו' ששמחים בקנייתם, ובמשך השנה מברכים שהחיינו על קניה זו. קניות מעין אלו יש להימנע מהן בשלושת השבועות משום שאין לברך 'שהחיינו' בימים אלו. אולם אם מדובר בבגדים או כלים שממילא אין מברכים שהחיינו בקנייתם, הרי שאפשר לקנותם גם בימים אלו.

הלכה זו תהיה תלויה בזמן בו מברכים

שאלה: מה הם ההלכות הנהוגות בימים אלו של חודש תמוז עד ראש חודש אב בנוגע לרחצה בים? ומה לגבי מי שלא הלך עדיין לרחוץ בים?

תשובה: הרחצה בים מותרת בשלושת השבועות, ורק בימים שמראש חודש אב אין לרחוץ בים משום שאסור לרחוץ רחיצה של תענוג בימים אלו. עם זאת, בהלכה מובא שימים אלו הם ימים שמסוגלים יותר לפורענות ולמזיקים, ולכן יש להימנע מלעשות דברים שיכולה להיות בהם סכנה (ספורט אקסטרים וכדו'), והיו שהורו מחמת זה לא ללכת לים משום שחששו שזהו דבר שיש בו סכנה, אולם המנהג הרווח הוא שהולכים בימים אלו לים.

ובנוגע למה שיש אומרים שרק מי שהלך כבר לים לפני שלושת השבועות מותר לו להמשיך ללכת בשלושת השבועות, אין לזה מקור נאמן, וגדולי הפוסקים אמרו שאין לזה טעם וריח.

שאלה: מה דין ברכת 'שהחיינו' על אכילת פרי חדש בימים אלו? והאם יש הבדל בין פירות שאוכלים אותם ביום חול לבין פירות שאוכלים בשבת?

תשובה: בשולחן ערוך כתוב שטוב להיזהר בימי בין המצרים שלא לברך 'שהחיינו' וקיימנו והגיענו לזמן הזה' משום שזמן זה הוא זמן של פורענות. ואם מזדמן לאדם פרי חדש בימים אלו, ימתין מלאכול אותו עד אחרי תשעה באב. כמו כן, המשנה ברורה פסק שבשבת או בראש חודש אב אפשר לברך שהחיינו על פרי חדש, ואפשר להמתין עם אכילתו גם לשבת הקרובה.

חילוק מעניין מצאנו בהלכה בין דינה של אישה מעוברת שהתאוותה לאכול פרי חדש, שכמובן מותר לה לאכול מהפרי החדש (שמא יסתכן העובר) אולם אין לה לברך שהחיינו, לבין מי שבטעות בירך 'העץ' על

שלא תעלה קנאתי

קראתי כאן בשבוע שעבר, את שאלת החושש מקנאת ילדי בילויים של חבריהם. וחשבתי לעצמי כך: ב"ה יש לי יכולת כספית. אני נוהג בבלות עם משפחתי בילויים יוקרתיים, האם אני צריך להימנע מכך בשביל שחבריהם לא יקנאו או שמא להסתיר ולא לספר על ההנאות שבחרתי ליהנות עם משפחתי?

תשובה:

שאלה חשובה שאלת. כבר עסקנו בערכי ההסתפקות במועט והחיים הצנועים, לפיכך נתמקד בשאלתך גופא. כפי הנראה אתה מדבר מהמקום שנכון לך, כי כאמור, רמת החיים משתנה לפי מצבו של האדם. מה שלאחד "מותרות" אינו כזה אצל חברו. אבל שאלת ההסתרה מפני קנאתם של אחרים, היא שאלה חשובה.

ובכן, אני לא חושב שצריך לחיות בסוד... אין צורך להסתיר. יש בהחלט ערך לא לעסוק בפרסום... ואסביר: אדם העושה דבר שהוא נהנה ממנו, פחות זקוק

שיח קהילתי נהנתי, גורר קנאה ותחרות בלתי פוסקת, לצד הוצאת כספים מוגזמת על בילויים והנאות.

לספר עליו. הצורך לספר מובן, בני אדם אוהבים לספר על חוויות שחוו, ואין צורך לכלוא את הרגש הזה לחלוטין. אמנם כדאי לכל אחד לבדוק עם עצמו, כמה משמעותי עבורו לספר על ההנאה, אם זה כל כך חשוב לו עד שהוא לא מסוגל להתאפק ולשתף את כולם, לפעמים אפילו תוך כדי הבילוי. אם הוא חייב לשלוח מידע תמונות לכולם, שיראו ממה הוא נהנה... ואם עוד לפני ההנאה הוא כבר מתכנן איך יספר עליה. ובקיצור, אם הסיפור על ההנאה תופס מקום גדול מידי אות הוא שההנאה היא התהדרות וראויותנות. במקרה זה הייתי מציע לחפש הנאות אחרות, שיש בהם הנאה כשלעצמם, ולא בסיפור על אודותם. כך תרוויח שני דברים: תמצא את עצמך נהנה יותר, הנאות אמיתיות, משחררות, שגורמות לשלווה, ואינן מלוות בהוצאת כספים מסחררת. וגם לא תגרום לסביבתך להעלות את רמת החיים למקום שאינו מתאים להם. כל זה עשוי להיות מצפן מעולה, שיבדוק עבורך, האם אתה מגזים, האם אתה חי חיים של ערך, או חי חיי ראוותנות, שגם ההנאות הם חלק ממסע ראוות גאוותני.

בנוסף לכל זה יש ערך רב בחשיבה על הקהילה. אני בטוח שחשוב לך שהקהילה סביבך לא תהפוך לקהילה ראוותנית, מקום בו השיח על הנאות כאלו ואחרות, נוכח כל העת. שיח נהנתי של הקהילה, גורר קנאה ותחרות בלתי פוסקת לצד הוצאת כספים מוגזמת על בילויים והנאות. קהילה כזו סותרת מציאות של חיי תורה ערכיים.

אני מציע לכל אחד לחשוב איך יימנע מלהוביל את קהילתו לקנאה ותחרות, לריבוי של בליינות ורדיפת תענוגות. אם על ידי הימנעות מבילויים מסוימים? או הימנעות מסיפור עליהם. זו בחירה אישית של כל אחד ואחד, אך צריך לשים לב לכך. "קהילה עובדת" לא צריכה להפוך לקהילה נהנתנית. אם כל אחד יחשוב על כך, יהיה אפשר לקיים התעלות רוחנית משותפת, תוך כדי צניעות הראויה לבניו של מלך ההולכים בדרך התורה.

בברכה מרובה

שלמה

SHLOMO.LIFSHTS@gmail.com

מה למעשה?

על שולחן המערכת, מצטברות לעיתים תגובות קוראים, שמקבלות תמיד את מלוא תשומת הלב. אחרי ככלות הכל, קוראי העלון הם הקהילה הגדולה עבורה אנו טורחים מידי שבוע, להציע מאמרי דעת וחכמה, העוסקים באתגרים שמזמנים חיי המעשה, לנו - בוגרי הישיבות.

התגובה שקיבלנו בשבוע שעבר היתה מקורית, ואנחנו בוחרים להביא אותה כלשונה: "למערכת העלון 'חלקי בקהילתי' שלום וברכה. ראשית, תודה על העלון המוצלח, אני קורא קבוע, נהנה ומחכים. רציתי להעיר את תשומת ליבכם, לנקודה משמעותית ולבקש כי תשימו עליה דגש.

בשונה מעלוני פרשת שבוע, המחכימים את הקוראים בווארטים יפים, רעיונות ופרפראות כל אחד ואחד בסגנונו המותאם לקהל היעד שלו, הרי שעלון 'חלקי בקהילתי' אם אני מבין נכון, נועד לעסוק הלכה למעשה - בחיי המעשה. המאמרים הקצרים, אותם ניתן לתרגם לרעיון מעשי, למבט חדש, לתובנה שתבוא לידי ביטוי מחר בבוקר - כמו שאומרים, הם אלו שחשובים בעלון שלכם, והם תורמים לי באמת. לפעמים מופיעים רעיונות יפים, אבל כאלו שלא פוגשים אותי בחיי היומיום שלי. אודה להשתדלותכם, להתמקד בחיי המעשה. בברכה". המערכת תמיד שמחה לקבל מחמאות, אבל יותר מהן היא שמחה לקבל ביקורת או הכוונה. אנחנו אכן משתדלים לעסוק בחיי המעשה, מדורי השו"ת של הרב קרלינסקי, הרב ליפשיץ והרב קצנבלוגן מטפלים תמיד בשאלה מעשית ממש. גם טורי הדעה מוכוונים לעיסוק כזה, ואנו תקווה שנזכה להוסיף ולהעשיר את הקוראים בחכמה בעצה ותבונה, בטוב טעם ודעת.

קריאה מחכימה
המערכת

חלקי בקהילתי
בית המדרש - תחנת רכבת ישיבת שפיין - רחוב הר ציון 100

קול קורא

קבוצות חברים של בוגרי ישיבות עובדים המעוניינים להצטרף לתנועת 'חלקי בקהילתי' בכל הארץ וליהנות משירותי הארגון בתחומים הבאים:

- מימון פעילות
- ליווי מקצועי בגיבוש קהילה
- מחלקת תוכן ומאגר מרצים
- מעניינים לגברים ונשים
- ייעוץ והכוונה
- מידע רלוונטי ועוד

מקומכם איתנו!

להצטרפות: 'חלקי בקהילתי' 02-6260115

זהות פנימית

**זה רק מקום עבודה כדי
לפרנס את בני ביתי,
ולגדל משפחה לתפארת**

למסקנה שאני שייך לאותה חבורה ארורה של הלא שייכים... והשלמתי עם זה... ופתאום עברה בי תחושה אדירה שאני שייך."

מאז, כל פעם שהדיון הציבורי סוער, אני מתנתק ושומר על קורקטיות של שלום שלום ומה נשמע. בחיך ומאור פנים ככל האפשר, אבל שום דבר מעבר. לא מתפתה לשיחות בנושאים אקטואליים, ודוחה באלגנטיות כל ניסיון לערוך ויכוח.

אם אני יכול להציע משהו, כשמתעורר הקול הפנימי, זה הזמן לעבוד על הגדרת הזהות הפנימית, על ההשתייכות - אולי לקהילה או לקבוצה. אבל להיות שייך. זה עוגן חזק, ואחרי שעוברים, אפשר להפליג רחוק. כי תמיד יש נמל בית לחזור אליו.

באחד הימים, ראש המחלקה הזמין אותי ועוד שני חברים מהצוות אליו הביתה. הרגשתי חלק טבעי מהחבורה, וכמובן שהתייצבתי בשעה המיועדת. הערב היה נחמד מאוד, אווירה כיפית וזורמת, אוכל כשר למהדרין, ובכל זאת הערב הזה מסמל אצלי את קו פרשת המים. את הרגע בו הכנתי שהתבלבלתי קצת בדרך.

לא יודע לשים את האצבע, מה כל כך צרם. נושאי השיחה, החספוס או האווירה הקלילה מידי. אבל בסוף הערב יצאתי בתחושה ברורה חדה ומוחלטת: אני לא שייך לכאן. זה לא העולם שלי.

פתאום נזכרתי בראיון ההוא של עו"ד ר' יעקב וינרט ז"ל לאחר הפגנת המיליון מול בית המשפט העליון לפני רבע יובל כמעט. בו הסביר בסערת רוחו, איך בבת אחת התברר לו עד כמה הוא שייך לשבט שלו - החרדי: "ברחוב ז'בוטינסקי, ליד חנות כלי חרסונה, פתאום שמעתי את השבט שלי צועק 'שמע ישראל'. עצרתי את האוטו. הייתי מוכרח, ובכיתי. כי אני כבר לפני שנים הגעתי

בחודשים האחרונים, כמו בכל תקופה בה עולה גל של עיסוק בציבור החרדי, מתעורר אצלי הדיון הפנימי. זה של הזהות וההגדרה העצמית. בתקופות של רוגע ושלווה, עד כמה שיש כאלו בשנים האחרונות, אני משתדל להתעלם מהקול הפנימי הזה, שמבקש לבדוק ולהגדיר. 'בוא לא נתעסק בזה' אני אומר לעצמי. כולם יהודים, כולם גרים כאן באותו חבל ארץ ודואגים לעתיד ילדיהם. 'חיו החברים למשרד את חייהם כמו שהם מבינים, אני אחיה את שלי באמונת, ומקום העבודה יהיה מה שהוא. רק מקום עבודה כדי לפרנס את בני ביתי, ולגדל משפחה לתפארת בית ישראל.

באמת, אם אני נזכר בימים בהם התחלתי לעבוד במשרד רואי החשבון בו אני עובד - משרד גדול, שמאמין בציבור חברתי בין העובדים, ולכן מלבד ימי כיף וגייבוש, גם מקפיד על מפגשים חברתיים במשרד עצמו, חדר אוכל פעיל, וחדרי ישיבות מזמינים. תמיד הייתי טיפוס ידידותי מטבעי, ואני יוצר מהר קשר אנושי. בקליל.

אלוקי אבי בעזרי

אביעזרי כהן | מטפל ב CBT ומתמחה בפסיכואנליזה

אתה, כן אתה!

**דווקא הנקודה הבעייתית
אצלך, היא המקום שלך
להביע דעה ברורה**

שדווקא בנקודת החיסרון, במבוכה, בבושה, ואפילו באשמה, דווקא שם ראייתך צלולה יותר מכל אחד אחר. אתה מזהה את הכשלים, את הרגישויות, את ה"הנה עוד רגע עלול לקרות אסון", טוב ולפני הזולת. אז אל תשתוק בוכה, חרד ועצוב. דבר, אמור את מילותיך, הבע את הרגשתך ותן משמעות לשלפלות שהנך מרגיש.

לא נעים? נכון. אבל זה מחובר, שלם, ויותר מכך - אמיתי ומשמעותי. זה, כן זה בדיוק מה שייצוק משמעות לאותה נפילה. ויריס אותך מהשאלה החודרת חדרי לב. איך ולמה נפלת? ככה.

קורבנות ומכפר על חטאי העם. לו היינו שואלים את פנחס, לפני שקיבל את הכהונה כשכר, האם עשה שלום בעם?? כנראה היה עונה לנו - לא יכולתי לעשות שקר בנפשי, כאב לי שאנחנו נראים כך, נוהים אחר תשוקות ומאווים ומתעלמים כשנשיא שבט מטמא עצמו בבת אומה אחרת. זו קנאות של כאב פנימי עמוק, של אי שקט מתוך העדר שלמות פנימית.

משמעות הדברים היא שאולי דווקא העובדה שאבי אימו פיטס עגלים לעבודה זרה, נתנה לפנחס ראייה צלולה, טהורה. הבנה ייחודית משלו את הסיטואציה. ראייה מעשית במקום זו המקוננת, תורה ועצובה, אבלה על הארץ. אבל חסרת תכלית.

רוב בני האדם אחרי שנפלים במשהו, משתתקים במבוכה. לא מרשים לעצמם להביע דעה, עמדה, בטח שלא לעשות מעשה. הם מרגישים ש"בנושא הזה בו נפלנו" אין להם זכות לדבר, הרי נפלנו בו. פנחס מלמד אותנו אחרת. פנחס מלמד

שש מאות אלף איש, מביטים ובוכים נוכח נשיא שבט מישראל, שבתאוותו מטמא את עצמו בבת מלוכה. היו יכולים, אולי היו צריכים לעשות מעשה. שש מאות אלף פחות אחד. האחד שלכאורה הוא האחרון לעשות משהו. זה שאמור לשבת בפנינו, במבוכה. ולמה?? כי אבי אימו פיטס עגלים לעבודה זרה. 'בוא... אתה לא בא ממשפחה שמעשיה נאים יותר.

ומכולם היה הוא היחיד לומר למשה רבנו "הבועל ארמית קנאים פוגעים בו. לא כן?" ומשה רבנו? יושב, ובוכה פתח אוהל מועד. כן גם הוא יודע שפיטס אבי אימו של פנחס עגלים לעבודה זרה. הוא אומר לו "קריינא דאגרתא איהו ליהווי פרוונקא - קורא האגרת הוא יקיים דבריה."

פנחס המבוזה בפי השבטים "שהיו אומרים ראיתם בן פוטי זה שפיטס אבי אימו עגלים לעבודה זרה והלך והרג נשיא שבט בישראל" קיבל "ברית שלום" ברית ההשלמה בין ישראל לאביהם שבשמים. - כהן המקריב

ללכת קוממיות

שיעור מיוחד בחנוכה, עם הרב גולדווסר

שיעור מיוחד על ציון הבבא סאלי

שבת התאחדות
סיום מסכת בבא מציעא

שהן המאפשרות לנו לעסוק בתורה ברוגע ושלווה.

קהילת 'העמלים' קוממיות

מספר חברים: כ-45 משפחות
יזם הקהילה: צבי לנדאו
כתובת: היכל הכולל - קוממיות

לפני כמה שבועות, חגגו חברי קהילת 'העמלים' את סיום מסכת בבא מציעא, בשבת התאחדות נדירה בקמפוס ישיבת 'דרך החיים' בקריית גת. לאורך כל השבת נהנו חברי הקהילה מתפילות מרוממות ודברי תורה בטוב טעם ודעת. תוצאות שבת התאחדות, לא אחרו לבוא וחברים נוספים ששמעו על מעלות הקהילה, הצטרפו ללימוד המשותף.

שיעור ליל שישי בחצר בית הכנסת

בין שלל קהילות 'חלקי' הפזורות בכל רחבי הארץ, מתייחדת קהילת 'העמלים' בהיותה הקהילה החסידי הגדולה של התנועה, קהילה חמה ומגובשת ביישוב המיוחד 'קוממיות'.

הקהילה הוקמה לפני כ-3 שנים מספר לנו היזם הנמרץ ר' צבי לנדאו, כמו בכל קהילות התנועה - הביקוש מהשטח הוא האחראי להקמת הקהילה. 8 חברים התקבצו לשיעור דף היומי מידי ערב בבית הכנסת של היישוב. הרב יחזקאל פויגל שליט"א מוסר את השיעור בטוב טעם ודעת, כך שדי מהר עלה מספר המשתתפים ל-20 קבועים, כשהקהילה כולה מתמסדת ומתרחבת.

גולת הכותרת של הקהילה, כך ר' צבי, הם האירועים המיוחדים לכבודה של תורה בכל סיום מסכת, שמהווים ערבי גיבוש לקהילה, והזדמנות להתחבר יחדיו. מתוך גישה זו, אנחנו דואגים גם לנשות הקהילה, אליהן נשלחות בכל הזדמנות תמנות ומכתבי הערכה, באשר כלנו מודעים לכך

שי לנשים, ט"ו בשבט, ערב שבועות

עוד מהנעשה בקהילות 'חלקי' בשבוע החולף

נתיבות ביקור חגיגי של נשיא התנועה הרב ברוך צבי גרינבוים שליט"א

רכסים. שיעור מהרב אפרים קרלינסקי

בית שמש שיעור מרתק מהרב אבישי קורצטג בקהילת בר אילן

רחובות סיפורו האישי של הרב דולב דוידוביץ

על רגל אחת

אם יש לי כמה דקות בלבד עם יהודי/יה רחוקה משמירת תורה ומצוות והיא פתוחה להקשיב למשהו שיש לי לומר על יהדות. מה הדבר שהכי כדאי או מומלץ לומר? (בהנחה שיש דבר כזה)

שלום וברכה

בין פעילי ארגון ערכים, הסתובבה פעם בדיחה. כתוב במדרש, שכאשר קין רצח את הבל, בהיותו הרוצח הראשון בהיסטוריה, הוא לא ידע עדיין מהיכן הנשמה יוצאת. מה עשה? דקר את הבל מכל הכיוונים ובכל האברים, מתוך תקווה שלפחות מאחד מהם תצא הנשמה.

עד פה זה מדרש וזה רציני. מכאן מתחילה הבדיחה: לעולם לא נוכל לדעת מאיפה הנשמה נכנסת או נדקור מכל הכיוונים ובכל האברים, מתוך תקווה שדרך אחד מהם תיכנס הנשמה...

אין נוסחה מדויקת לקירוב. הנשמה נכנסת בהרבה דרכים, ואצל כל אחד ממקום שונה. את האחד תופסת האמת. את השני, הפחד מן החידול. את השלישי, המאור שבה. ואילו את

הרביעית, סתם כי זה עושה רושם טוב. לא רק שאין נוסחה, אלא שפעמים רבות, אם איזו נקודה נגעה בליבו של אדם, ככל הנראה קדמו לכך הרבה הכנות. חלקן מודעות וחלקן לא. ומכיוון שאין נוסחה מדויקת, לא ניתן לתמצת אותה לחמש דקות...

הנה בכל זאת כמה דוגמאות המסוגלות לעזור. הדוגמאות הללו, הן לא הסבר ישיר על אמיתות התורה, אבל הן ממוקדות מול החסמים שבדרך כלל מפריעים לאנשים לשמוע על אמיתות התורה:

1. הדת רלוונטית לאתגרים של האדם המודרני
2. יש רציונל גדול להאמין וזה לא פרימיטיבי
3. הדת יכולה לעשות אנשים לטובים יותר
4. כיהודי אכפת לי שיהיה לך טוב בכל תחום
5. אתן לך תובנה פרקטית לחיים ששאבתי מעולם היהדות
6. אשתף אותך בדילמה מוסרית שלמדתי עליה ביהדות

כל הדברים הללו, לא נאמרים בחמש דקות של מפגש באופן מפורש, משום שהם עלולים

אין נוסחה מדויקת לקירוב. הנשמה נכנסת אצל כל אחד ממקום שונה

להיתפס מיד כניסיון להשפיע. אדם המרגיש שמנסים להשפיע עליו, מפתח מיד מנגנוני הגנה. אבל אם נהיה מודעים למה שאנו רוצים להעביר, נוכל בהחלט לנסות ולהעביר אותם בין השורות

ומי יודע, אולי זו תהיה הזדמנות שתפגוש את ההכנה של האדם שמולנו, וזו תהיה ההזדמנות שתיכנס בו הנשמה.

הלוואי שזנחה לראות עין בעין "ומלאה הארץ דעה את השם כמים לים מכסים"

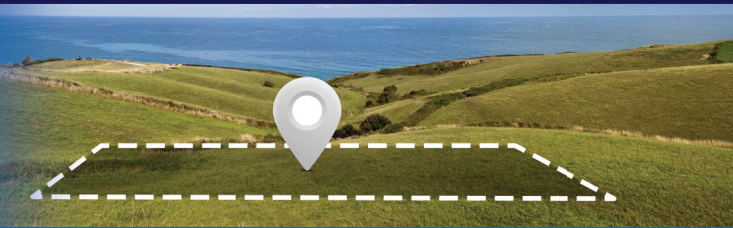
מקווה שנתתי כיוון

מעוניינת לשלוח שאלה לרב, כתבי

למייל hazchutleyahadut@gmail.com

לירישום קבלת כל תכני הזכות ליהדות הרשמי כאן:

<https://lp.smoove.io/ozk7?cs=chelki>

ה'אני מאמין'

של תנועת 'חלקי בקהילתי'

בית תורני - חברתי לבוגרי ישיבות עובדים לאור גדולי התורה

אם גם אתה מאמין בזה,
ויש לך מה לתרום לעקרונות
התנועה במקום מגורך

מקומך איתנו, אתה מוזמן להשפיע... 02-6260115

☒ השתייכות קהילתית
☒ קביעות עיתים לתורה
☒ זהות חברתית חרדית
☒ צמיחה רוחנית
☒ 'עשה לך רב'
חלקי בקהילתי
בית תורני - חברתי לבוגרי ישיבות עובדים - לאורם של גדולי התורה

**מה עכשיו ללמוד תורה,
הוא זורק לי. מה נהיה?
אתה הרי יודע שאתה לא
חזק בזה.**

ואל תניח אותו. אל תרד מהכס המפואר שלך. זה שנוצר מכל עבודת השם שלך בעולם. מכל ניצחונות העבר, מכל הדברים הטובים. מהתפילין והטלית, מהתפילה והברכות. מסעודות השבת, ומכיבוד ההורים. אז נכון, יש לו פוזה של מושל קליפורניה. שרירי וחזק ובטוח בעצמו. עושה רושם, ולפעמים גם עולה עלינו ומנצח. אם נשתכנע לראות את עצמנו קטנים ועלובים, ניתן לו לנצח לתמיד. אבל לא נניח את מקומנו. לא נוותר וניכנע. אם רוח המושל תעלה עליך, מקומך אל תנח.

udbeny@gmail.com

הוא זוחל על עפר. מנסה למשוך אותנו אליו למטה. לגרום לנו להרגיש מחוברים לנמוך, מקורקעים. מושך אותנו אל האדמה החמה והיציבה. להתפרקד עליה ולנוח. מעט שינוי, מעט תנומות.

מה עכשיו ללמוד תורה, הוא זורק לי. טוב, מה עכשיו? (הוא ערס קצת, היצר הרע שלי) נו, מה נהיה. אתה באמת חושב שאתה יכול לשקר את עצמך? לשחק אותה כאילו אתה ברמה הרוחנית הזו. כבר ראית שאתה לא שם, זה לא הקטע שלך.

‘אם רוח המושל תעלה עליך - מקומך אל תנח’ (קהלת י, ד) המושל - זה היצר הרע, מסביר החפץ חיים, בטוב טעמו. הוא מתלבש עליך ולפעמים מצליח לעלות עליך ולהכשיל אותך. קורה. רק שאז הוא מפעיל את הנשק הכי אכזרי שלו: הנה נפלת, אתה רואה. זה מה שאתה. אפס עלוב נפש. חשבת אתה איזה פתית שלג מיוחד. שום דבר, אתה כלום ושום דבר.

ובכן, לא. אל תיתן לו להזיז אותך ממקומך, מזהיר החכם מכל אדם. גבוה, זה המקום שלך

מקומך אל תנח

הוא מתוחכם ומשופשף, לוחם ותיק באומנויות לחימה, השולף הכי מהיר במערב, ובמזרח. הוא ישן במיטתו, אוכל מצלחת. צמוד צמוד כל הזמן. לוחש את שלו, ואני אוהב את ההיגיון שלו. את הדרך בה הוא מסביר דברים, הרוטים כאלו. צודקים כאלו. משכנעים כאלו.

האמת, כבר חשבתי שנפטרתי ממנו. הרי אני כבר לא נער שמסלסל בשער, לא כל כך יפה ולא בן שש עשרה. זהו שטעיתי. מהמקום הנמוך ביותר הוא שוב מגיח, לזנב. זורק אותי אחורה ממעונות אריות, אל זנבות שועלים. מהררי נמרים, אל קיני נמלים.

ואני באמת עייף, וגם יגע, אני יודע. 'אתה גם לא ירא אלוקים', הוא מוסיף בשניות צפויה. תופס אותי בנקודת זמן של 'רפיון', סוף זמן וכאלו, אז הוא ממש חוגג: איפה אתה ואיפה עבודת השם? עזוב אותך. אתה פשוט לא בקטע.

רק מה מתברר? שזה הטריק הכי ישן בספר שלו. וכשמדובר במלך זקן כמוהו, זה ספר ישן ממש. מאז התקללה האדמה בעבורנו,

חלקי בארץ החיים

ברוך יערי

**כל רדפיה השיגוה
בין המצרים**

חלקי בקהילתי

בית תורני - חברתי לבגרי ישיבות עובדים - לאורם של גדולי התורה

חלקי בקהילתי: רחוב קהתי 14 ירושלים

מרכז מידע ארצי:

chelki.co.il helkioffice@gmail.com 02-6260115

מו"ל: חלקי בקהילתי - יזמות קהילתית תורנית.

מייסד: הרה"ג ברוך צבי גרינבוים **עורך:** אהוד בן יהודה

כותבים בקבוצה:

הרב אפרים קרלינסקי, הרב ברוך לב, הרב דב הבלין, הרב שלמה ליפשיץ
הרב משה שמעון אופן, הרב זאב קצלבוגן, ברוך יערי

עיצוב גרפי: נימיק פרסום | עיצוב גרפי: אפרת 050-6604987

אמא, מי הרב שלנו ?

**עלינו למצוא רב שנסמך
עליו, שנרגיש בטוחים
שהוא מכיר אותנו ויכול
לסייע לנו בעצה הנכונה**

את הרב המתאים בזמן המתאים, מה שיוצר פיתוי לוותר על ההתייעצות. אך אם נוותר על כך - נפסיד יותר ממה שנראה לנו במבט ראשון. ויתור כזה הוא ויתור על עקרונות חשוב מאוד של הליכה בדרכי התורה בכל תחומי החיים.

נכון, למצוא רב אישי ש"מתחברים אליו", דורש החלטה פנימית נחושה, מאמץ חיפוש, הרבה תפילה, וגם לא מעט ענווה... אך עלינו לדעת שרחובותינו מלאים בדמויות תורניות צנועות ולא מפורסמות שעם מעט בירורים מתאימים אפשר להתחבר אליהם.

לאחר שנתאמץ ונמצא רב אישי שאנו יכולים להיפתח מולו, ולהיוועץ בו בתחומים שונים בחיינו, נגלה שהדבר משתלם. קירבה לתלמיד חכם פיקח והתייעצות עמו, תתגלה לנו כדבר שמעניק ביטחון לחיינו, ותאפשר לנו לחוש שאנו באמת הולכים בדרך התורה.

מי הרב של אבא?

הורים רבים הגיעו למסקנה לחפש לעצמם רב אישי שילווה את המשפחה - לאחר שאחד הילדים חזר מהגן או הת"ת ושאל בתום ובסקרנות נוגעת ללב: "אמא תגיד, מי הרב שלנו?" ולשאלת האם "למה אתה שואלת?" ענה הילד "כי כל הזמן הרב'ה מספר על רבנים שתמיד שואלים אותם מה לעשות, אז תגידו אמא - מי הרב של אבא?" ... כאשר ילדינו ישמעו מאתנו שוב ושוב ש"יש לנו רב", ש"הרב אמר" וש"צריך לשאול את הרב", הם יפנימו את העיקרון שיש לתורה מה ללמוד בכל תחומי החיים - וכדאי להתייעץ עם התורה לפני כל הכרעה חשובה בחיים.

את אורחות חיינו ויכול לסייע לנו בעצה הנכונה. אין הכוונה רק לשאלות הלכתיות. בתחומים אלו ברור לכל אחד שאינו יכול לפסוק לעצמו ועליו להיוועץ בתלמיד חכם מורה הוראה. **כוונתנו לשאלות בשאר תחומי החיים, כאלו שאין בהם הוראת הלכה ברורה והמענה עליהם תלוי באופי השואל ובאורח חיינו.**

ישנם כאלו שמסתפקים במילוי הוראותיהם הפומביות של גדולי התורה המנהיגים את הציבור כולו. זוהי הנהגה נכונה כאשר אנו נדרשים להחליט החלטה שיש בה עניין

לשאול את הרב
צילום אילוסטריציה: ברוך יערי

ציבורי, אך כאשר אנו מעוניינים לשמוע דעת תורה בעניינים האישיים שלנו, לרוב אין לנו את האפשרות להיכנס אצל גדולי הדור ולפרוש בפניהם בנחת את לבטינו.

עלינו לדעת ש'דעת תורה' אינה רק הוראת בחירות, אלא היא צורך חיוני בהרכבה צמתים בחיים. לצורך כך נדרש 'רב אישי', רב שמכיר אותנו ואת אופי משפחתנו ואנו מסוגלים להתייעץ אתו בפתיחות. רב שיש לו את הזמן להאזין לנו, להבין את מצבנו, ולייעץ לנו כיצד לנהוג. אכן יש לנו דעה עצמית בהחלט, אך רב אישי יכול להעצים אותה ולעזור לנו שנהיה בטוחים בה.

כל אחד מאתנו נתקל בסיטואציות בהן הוא מבין שהוא זקוק לשמוע דעת תורה - בכדי להחליט כיצד עלינו לנהוג. אך לא תמיד האפשרות להתייעץ עם רב היא קלה וזמינה ואנו במצוקה. לא תמיד אנו ברי מזל למצוא

"וידבר משה אל ה' לאמר, 'פקד ה' אלוהי הרוחות לכל בשר איש על העדה. אשר יצא לפניהם ואשר יבוא לפניהם ואשר יוציאם ואשר יביאם, ולא תהיה עדת ה' כצאן אשר אין להם רועה"

בפסוקים אלו מלמד אותנו משה רבינו כמה דברים קריטיים:

א. יהודי חייב שיהיה לו רב בחיים.

ב. הרב הזה צריך להיות 'איש אשר רוח בו' שמכיר והמבין את עולמו הייחודי של השואל.

ג. למצוא רב כזה דרוש מאמץ, ולשם כך דרושה תפילה.

למה רב ?

'בשביל מה אתה צריך רב?', 'אתה לא יודע להחליט לבד?', 'אין לך דעה עצמאית?' משפטים אלו נשמעים לעיתים מכאילו שאינם מכירים בערכה של תורה, ובאפשרות לשמוע את דעתה של התורה בכל תחומי החיים. לפעמים עולים קולות אלו גם בתוכנו, בעיקר כאשר כן היינו רוצים להיות מודרכים על ידי רב, אך אנו מתייאשים מלמצוא רב זמין, שיוכל להבין אותנו היטב, ולייעץ לנו עצה תורנית ההולמת את אופיינו האישי ואורח חיינו. במצבים כאלו ישנם הנוטים להפוך את התמונה, ולשאול את עצמם בשביל מה בכלל צריך להתייעץ עם רב. הקושי למצוא רב זמין שעתותיו בידו להאזין לנו בקשב, ולחוות את דעתו בנחת כיצד עלינו לנהוג בכל מיני צמתים - מוביל אותנו לפעמים לחשיבה שכל עניין 'הרב' הוא בכלל מיותר.

כשאנו עומדים לפני החלטה משמעותית לקנות בית, למשל, אנחנו פונים ליועץ משכנתאות כדי שיבחר בשבילנו את המסלול המשתלם ביותר. כשאנו מגיעים לצומת פיננסית, איננו מתעצלים לחקור ולדרוש אחר הצעד הרווחי ביותר בו עלינו לנקוט. כך אנו אמורים לנהוג גם כאשר אנו נדרשים ליעוץ תורני - עלינו למצוא לנו את הרב שנסמך עליו, שנרגיש בטוחים שהוא מכיר

בוגר ישיבה, יש לך כבר קהילה משלך ??

'חלקי בקהילתי' 02-6260115